

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

30 mai 2017

mun.Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecătorii Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan, Ion Guzun,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Cojocaru Tudor, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în cauza penală în privința lui

Ciorici Valeriu XXXXXXXXX, născut la
XXXXXXX, originar din s.XXXXXXXX, r-nul
XXXXXXX, domiciliat în mun.XXXXXXXX,
str.XXXXXXXXXXXXXXX.

Termenul examinării cauzei:

1. Prima instanță: 05.07.2012 - 13.08.2014,
2. Instanța de apel: 04.09.2014 - 07.12.2015,
17.07.2016 - 15.03.2017,
3. Instanța de recurs: 03.02.2016 - 07.06.2016,
12.04.2017 - 30.05.2017.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău din 13 august 2014, Ciorici Valeriu a fost achitat pe faptul comiterii infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(2) lit.a) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

2. De către organul de urmărire penală, Ciorici Valeriu a fost învinuit că, exercitând funcția de ofițer operativ superior de sector, al sectorului de poliție nr.5 al CPs Buiucani, mun.Chișinău, la 15 mai 2009, ora 22.30, aflându-se la serviciu, în incinta Sectorului de Poliție nr.5 al CPs Buiucani, mun.Chișinău, din str.Nicolae Costin, 55/1, având intenția de a săvârși acte care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, contrar prevederilor art.4 din Legea cu privire la poliție nr.416-XII din 18.12.1990, care prevede că poliția nu intervine în drepturile și libertățile cetățenilor decât în cazul în care nu-și poate exercita atribuțiile, ale art.15 din aceeași Lege și ale capitolului II, art.2 din Hotărârea Parlamentului cu privire la aprobarea mijloacelor speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne nr.1275-XII din 15.02.1993, potrivit căreia colaboratorii de poliție aplică forța fizică, inclusiv procedeele speciale de luptă pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele nonviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, intenționat l-a agresat verbal pe Didenco Gheorghe, care a fost adus în incinta SP-5 al CPs Buiucani, mun.Chișinău pentru comiterea unei contravenții, l-a brutalizat și l-a numit cu cuvinte obscene, după ce i-a aplicat o lovitură cu un scaun în regiunea capului, de la care ultimul și-a pierdut cunoștința și a căzut jos, în continuare aplicându-i multiple lovituri cu picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i astfel, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29 septembrie 2009, traumatism craniu - cerebral închis, manifestat prin comotie cerebrală, plagă contuză cu edem pe cap, excoriații pe față, echimoze multiple și masive pe cutia toracică și membrele superioare, care au fost produse în rezultatul acțiunii traumatice a unor obiecte dure

contondente cu suprafața de interacțiune limitată, care condiționează o dereglare a sănătății de scurtă durată și în baza acestui criteriu în comun se califică ca vătămări corporale ușoare.

3. Împotriva sentinței a declarat apel procurorul, care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul V.Ciorici să fie recunoscut vinovat în baza art.328 alin.(2) lit.a) Cod penal, iar potrivit prevederilor art.10 și 166¹ alin.(1) Cod penal, să îi fie stabilită pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea ei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții în organele MAI pe un termen de 3 ani; - încasarea de la V.Ciorici în beneficiul părții vătămate Gh.Didenco a prejudiciului material în mărime de 500 lei și prejudiciului moral în mărime de 10000 lei, invocând că, instanța nu a apreciat probele prezentate de acuzare din punct de vedere al coroborării lor; - declarațiile inculpatului și a martorului V.Cecan, urmau a fi apreciate critic; - partea vătămată indică direct asupra inculpatului ca persoană care a aplicat față de el tortura fizică; - martorii E.Nichiforeac și V.Negarneac au declarat că în momentul luării și escortării părții vătămate la sectorul de poliție, dânsul nu avea vătămări corporale vizibile.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 07 decembrie 2015, a fost admis apelul procurorului, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care V.Ciorici a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal la 2 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a deține funcții de răspundere pe termen de 3 ani.

În temeiul art.90 Cod penal, pedeapsa stabilită lui V.Ciorici a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani.

Acțiunea civilă a părții vătămate Gh.Didenco, a fost admisă în principiu, urmând ca asupra quantumului despăgubirilor să se pronunțe instanța în ordinea procedurii civile.

Instanța de apel a constatat că Ciorici Valeriu, exercitând în temeiul Ordinului nr.48 EF din 08.02.2008 a Ministerului Afacerilor Interne, funcția de ofițer operativ superior de sector, al sectorului de poliție nr.5 al CPS Buiucani, mun.Chișinău, fiind conform art.123 alin.(2) Cod penal, persoană publică, la 15 mai 2009, aproximativ la ora 22:30, aflându-se la serviciu, în incinta Sectorului de Poliție nr.5 a CPS Buiucani, mun.Chișinău, din str.Nicolae Costin 55/1, având intenția de a săvârși acte care depășesc în mod vădit limitele drepturilor și atribuțiilor acordate prin lege, contrar prevederilor art.4 din Legea cu privire la poliție nr.416-XII din 18.12.1990, care prevede că poliția nu intervine în drepturile și libertățile cetățenilor decât în cazul în care nu-și poate exercita atribuțiile, ale art.15 din aceeași Lege și ale capitolului II, art.2 din Hotărârea Parlamentului cu privire la aprobarea mijloacelor speciale și a regulilor de aplicare a acestora de către colaboratorii organelor de interne și militarii trupelor de carabinieri ale Ministerului Afacerilor Interne nr.1275-XII din 15.02.1993, care prevede că colaboratorii poliției aplică forța fizică, inclusiv procedeele speciale de luptă pentru curmarea infracțiunilor, pentru înfrângerea rezistenței opuse cerințelor legale, dacă metodele neviolente nu asigură îndeplinirea obligațiilor ce le revin, intenționat l-a agresat verbal pe Didenco Gheorghe, care a fost adus în incinta SP-5 a CPS Buiucani, mun.Chișinău pentru comiterea unei contravenții, l-a brutalizat și l-a numit cu cuvinte obscene, după ce i-a aplicat o lovitură cu un scaun în regiunea capului, de la care ultimul și-a pierdut cunoștința și a căzut jos, în continuare aplicându-i multiple lovituri cu picioarele în diferite regiuni ale corpului, cauzându-i astfel părții vătămate Didenco Gheorghe, conform concluziei raportului de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29 septembrie 2009, vătămări corporale ușoare.

În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a menționat că declarațiile inculpatului nu coroborează cu faptele și probele cercetate în instanța de apel, și anume: declarațiile părții vătămate Gh.Didenco, ale martorilor E.Nichiforeac, A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, V.Negarneac, A.Vațovschi și raportul de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009, potrivit căruia la Gh.Didenco s-au constatat vătămări corporale ușoare și se exclude cauzarea vătămarilor corporale ca rezultat al căderii de la înălțimea propriului corp sau de pe un plan superior.

Instanța de apel a indicat că prima instanță a apreciat eronat declarațiile părții vătămate, iar temei de a fi puse acestea sub îndoială nu sunt, cu atât mai mult că ele au fost date sub jurământ, acesta fiind preîntâmpinat de răspunderea penală pentru darea mărturiilor false.

Versiunea inculpatului, precum că nu i-a aplicat lovituri părții vătămate, acesta cauzându-și singur leziunile corporale urmare a comportamentului său agresiv, versiune expusă și în sentință, a fost combătută prin probele cercetate în cadrul ședinței instanței de apel, și anume prin concluzia indicată în raportul de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009 în privința lui Gh.Didenco, conform căruia se exclude cauzarea vătămarilor corporale ca rezultat al căderii de la înălțimea propriului corp sau de pe un plan superior.

Referitor la aplicarea pedepsei în privința inculpatului V.Ciorici, instanța de apel a menționat că, prin Legea nr.252 din 08.11.2012, în vigoare din 21.12.2012, a fost abrogată lit.a) din alin.(2) art.328 Cod penal, astfel fapta de exces de putere sau depășirea atribuțiilor de serviciu de către un colaborator de poliție, nu a fost decriminalizată, deoarece în continuare faptele prejudiciabile comise de către inculpat sunt pasibile de pedeapsă penală în baza art.166¹ Cod penal.

Prin urmare, conducându-se de prevederile art.10 alin.(1) Cod penal, instanța de apel a concluzionat că fapta inculpatului urmează a fi încadrată în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal (redacția 08.11.2012), sancțiunea căreia este mai blândă.

5. Împotriva deciziei instanței de apel au declarat recursuri ordinare procurorul și avocatul I.Dogotari în numele inculpatului, care au solicitat:

- procurorul, invocând temeiul prevăzut de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, casarea deciziei instanței de apel în partea numirii pedepsei, rejudecarea cauzei, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa cu excluderea prevederilor 90 Cod penal, cu executarea reală a închisorii, considerând că instanța de apel greșit a ajuns la concluzia de a-i stabili inculpatului pedeapsa cu suspendarea executării ei, neavând nici un temei în acest sens;

- avocatul I.Dogotari în numele inculpatului, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6), 14), 15), 16) Cod de procedură penală, casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, pe motiv că instanța a examinat cauza în lipsa părții vătămate și a martorilor, declarațiile căror au fost puse la baza deciziei de condamnare, deși în baza acestora prima instanță a pronunțat sentință de achitare; - învinuirea a fost adusă inculpatului după expirarea termenului legal de 3 luni; - instanța de apel a ignorat prevederile art.24 și 26 Cod de procedură penală, prin ce a încălcat dreptul inculpatului la un proces echitabil, garantat de art. 6 CEDO.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 07 iunie 2016, au fost admise recursurile declarate de procuror și avocatul I.Dogotari în numele inculpatului V.Ciorici, casată total decizia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a stabilit că, la examinarea apelului, instanța de apel pronunțând decizia de condamnare a inculpatului, după ce a casat sentința prin care inculpatul a fost achitat, nu a respectat prevederile legale, care stipulează modalitatea de examinare a cauzelor în instanța de apel în cazul existenței unei sentințe de achitare, punând la baza deciziei de condamnare declarațiile părții vătămate și a martorilor acuzării, făcute de către aceștia în prima instanță, fără cercetarea nemijlocită sau verificarea acestora în ședința instanței de apel, încălcând astfel drepturile legale ale inculpatului.

De asemenea, instanța de recurs a menționat că, potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată din 07.12.2015, nu au fost cercetate și verificate la examinarea cauzei în ordine de apel un șir de probe, și anume declarațiile inculpatului V.Ciorici, ale părții vătămate Gh.Didenco, ale martorilor E.Nichiforneac, A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, A.Vațovschi, toate depuse în cadrul examinării cauzei în prima instanță.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, a fost respins, ca nefondat apelul declarat de procuror.

Instanța de apel, audiind suplimentar inculpatul, cât și cercetând declarațiile părții vătămate Gh.Didenco, ale martorilor E.Nichiforneac, A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, A.Vațovschi, V.Nagarneac și probele materiale: - raportul de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009, examinate de prima instanță, a conchis că motivele invocate în apelul declarat de procuror ce vizează condamnarea inculpatului sunt nefondate, deoarece prima instanță obiectiv și sub toate aspectele, prin prisma art.101 Cod de procedură penală, a examinat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine nevinovăția lui V.Ciorici de comiterea infracțiunii imputate, corect stabilind circumstanțele de fapt, și achitându-l pe inculpat de învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art.328 alin.(2) lit.a) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

La fel, instanța de apel a menționat că, învinuirea adusă inculpatului se bazează pe declarațiile părții vătămate, care a indicat că în timp ce se afla în sectorul de poliție nr.5, posibil a fost lovit de către colaboratorul de poliție V.Ciorici cu un scaun în regiunea capului, însă dânsul a menționat că, nu a văzut de către cine și cu ce a fost lovit. Mai mult, martorii oculari ai reținerii și aducerii părții vătămate la sectorul de poliție: - A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, A.Vațovschi, precum și inculpatul nu au confirmat declarațiile părții vătămate, iar declarațiile martorilor E.Nichiforneac și V.Negarneac, nu demonstrează vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate.

Referitor la raportul de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009, conform căruia se exclude cauzarea în privința lui Gh.Didenco a vătămarilor corporale ca rezultat al căderii de la propria înălțime a corpului sau de pe un plan superior, instanța de apel a conchis că, reieșind din declarațiile martorului A.Vicol, care le-a depus sub jurământ și care coroborează cu declarațiile inculpatului, partea vătămată s-a împiedicat de un scaun și a căzut, iar în timpul căderii s-a lovit cu capul de colțul dulapului, care se afla lângă masă, provocându-și astfel, o rană în regiunea capului.

Instanța de apel a apreciat critic declarațiile martorului V.Negarneac, precum că a văzut cum cineva i-a aplicat părții vătămate lovituri cu picioarele în fața sectorului de poliție, considerându-le neveridice or, partea vătămată Gh.Didenco nu a dat asemenea declarații, aceasta invocând că, aflându-se în birou, a fost lovită cu un scaun în cap de către inculpatul V.Ciorici.

Astfel, instanța de apel a conchis că, prima instanță corect l-a achitat pe inculpat, din motivul că partea acuzării nu a prezentat probe concludente care să confirme cu certitudine faptul că V.Ciorici a comis acțiunile care i-au fost incriminate.

8. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar procurorul care, invocând temeiurile prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel în alt complet de judecată, pe motiv că partea acuzării a prezentat instanței probe pertinente și concludente, care dovedesc pe deplin vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii incriminate, însă aceasta neîntemeiat le-a apreciat critic; - instanțele au dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare, care nu au fost multilateral și obiectiv apreciate, și anume declarațiile părții vătămate Gh.Didenco, care a indicat concret că inculpatul i-a aplicat lovituri; ale martorilor A.Vicol, V.Nagarneac, E.Nichiforneac, A.Vațovschi, A.Cernat; - instanțele nu au dat apreciere obiectivă raportului de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009, conform căruia se exclude cauzarea vătămarilor corporale ca rezultat al căderii lui Gh.Didenco de la propria înălțime a corpului sau de pe un plan superior; - instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și nu a neglijat faptul că vătămarile corporale depistate la partea vătămată au fost provocate când acesta se afla în custodia statului.

9. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal consideră că recursul urmează a fi admis din următoarele considerente.

În conformitate cu art.414 Cod de procedură penală instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond.

Instanța verifică declarațiile și probele examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea lor în procesul-verbal. Instanța de apel nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probe cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

În acest context, Colegiul, reținând prevederile art.100 alin.(4) și art.101 alin.(1)-(4) Cod de procedură penală, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă.

Verificarea constă în analiza probelor acumulate, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor, care poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal.

Colegiul penal conchide că, la examinarea cauzei, aceste stricte prevederi ale legii nu au fost îndeplinite de instanța de apel, care a ajuns la concluzia de respingere a apelului declarat de partea acuzării, ca fiind nefondat.

Astfel, potrivit sentinței, prima instanță l-a achitat pe V.Ciorici pe învinuirea adusă în baza art.328 alin.(2) lit.a) Cod penal, pe motivul lipsei faptei infracțiunii, întemeindu-și soluția pe probe cercetate în ședința de judecată, și anume declarațiile inculpatului, a părții vătămate Gh.Didenco, ale martorilor E.Nichiforeac, A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, V.Negarneac, A.Vațovschi și actele scrise.

Instanța de apel, judecând apelul declarat de procuror în cauză, a casat sentința de achitare a lui V.Ciorici și, rejudecând cauza, la 07.12.2015, a pronunțat o nouă hotărâre de condamnare a acestuia în baza art.166¹ alin.(1) Cod penal, punând la baza condamnării lui V.Ciorici probele care nu au fost cercetate și verificate la examinarea cauzei în ordine de apel, nerespectând prevederile art.414alin.(1), (2), (6), 415 alin.(2¹) Cod de procedură penală.

Ulterior, la 15.02.2017, instanța de apel a respins, ca nefondată cererea de apel declarată de procuror menținând sentința de achitare.

Colegiul penal constată că, instanța de apel și-a bazat concluzia pe declarațiile părții vătămate Gh.Didenco, care atât la urmărirea penală, cât și în prima instanță a declarat că fiind reținut în legătură cu plângerea depusă în privința lui de către A.Vicol și adus în sectorul de poliție, a fost insultat de către colaboratorul de poliție V.Ciorici, iar când el i-a reproșat să nu-l numească cu astfel de cuvinte și că singur este așa cum l-a numit, acesta din urmă i-a aplicat o lovitură cu scaunul în regiunea capului, dânsul căzând jos, pierzându-și cunoștința, ale martorilor E.Nichiforeac și V.Negarneac, din care reiese că au văzut-o pe partea vătămată ieșind din incinta sectorului de poliție cu încă trei polițiști, aceasta era murdară de sânge și solicita să fie chemată ambulanța, pe raportul de expertiză medico-legală nr.2587/D din 29.09.2009, prin care la partea vătămată s-a constatat vătămări corporale ușoare, fiind exclusă cauzarea acestora ca rezultat al căderii lui Gh.Didenco de la propria înălțime a corpului sau de pe un plan superior.

În opinia procurorului, anume prin aceste probe se confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate, cărora instanțele nu le-au dat o apreciere obiectivă, prematur apreciindu-le critic, aceste fiind coerente și în coroborare între ele.

Totodată, instanța de apel a reținut ca probe declarațiile martorilor A.Vicol, V.Cecan, A.Cernat, A.Voțovschi, date atât la urmărirea penală, cât și în prima instanță, fără a-i audia în instanța de apel. Mai mult, instanța și-a bazat concluziile de nevinovăție a inculpatului pe declarațiile martorilor S.Grăjdeanu și E.Bârsan, care nici nu au fost audiați în prima instanță.

Colegiul penal atestă că, pentru un probatoriu legal la pronunțarea unei hotărâri de achitare, declarațiile acuzatorii ale părții vătămate și ale martorilor urmau a fi obținute cu respectarea principiilor nemijlocirii, oralității și contradictorialității judecării cauzei.

Astfel, Colegiul penal consideră prematură concluzia instanței de apel, precum că procurorul nu a prezentat probe incontestabile în confirmarea vinovăției inculpatului, în cazul în care cert este dovedit că vătămarile corporale depistate la partea vătămată au fost cauzate în perioada în care dânsul s-a aflat în custodia statului, iar potrivit concluziei din raportul de expertiză medico-legală, este exclusă cauzarea acestora ca rezultat al căderii lui Gh.Didenco de la propria înălțime a corpului sau de pe un plan superior. Mai mult, din declarațiile martorilor rezultă că partea vătămată până la reținere, nu avea semne de violență.

În acest sens, Colegiul penal va reține că în activitatea de stabilire a adevărului, elementele care duc la realizarea cunoașterii sunt dovezile. Articolul 99 Cod de procedură penală enunță că, în procesul penal, probatoriul constă în invocarea de probe, propunerea de probe, admiterea și administrarea lor în scopul constatării circumstanțelor care au importanță pentru cauză.

Potrivit art.93 Cod de procedură penală, probele sânt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de același Cod, care servesc la constatarea existenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări importante pentru justa soluționare a cauzei. Potrivit alin.(2) al acestei norme, sunt considerate probe declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, ale martorilor, raportul de expertiză, constatările medico-legale ș.a., obținute în conformitate cu prevederile legii.

Aprecierea completă și justă a probelor trebuie să se întemeieze pe o analiză minuțioasă a materialului probator și apoi pe o sinteză a evaluărilor făcute. Analiza probelor presupune examinarea fiecărui element probatoriu în parte, pentru a se înlătura tot ce nu are legătură cu cauza, tot ce este vag și nesigur. În cadrul operației de sinteză, probele sunt examinate în ansamblul lor, confirmându-se unele pe altele și ducând la o concluzie univocă. Această concluzie trebuie să fie reflectată în soluția dată cauzei, soluție ce trebuie să fie motivată astfel încât raționamentele ce au stat la baza aprecierii probelor să poată fi supuse controlului judiciar.

Astfel, soluția de achitare a inculpatului s-a adoptat fără ca instanța de apel să se pronunțe asupra tuturor probelor și documentelor cauzei, în care s-au fixat declarațiile inculpaților din perioada urmăririi penale, declarații care se racordează cu un șir de alte împrejurări ale cauzei deja menționate în prezenta decizie, la care a făcut referire partea acuzării, în confirmarea vinovăției inculpatului.

Colegiul penal atestă că motivarea clară, convingătoare și pertinentă a hotărârii constituie o garanție pentru părțile din proces în fața eventualului arbitrariu judecătoresc și singurul mijloc prin care se dă posibilitatea de a se putea exercita controlul judiciar.

Instanța de apel în hotărârea adoptată urma să realizeze o justă interpretare și aplicare a reglementărilor incidente, decizia adoptată urma să fie riguros argumentată, iar motivarea soluției să fie bazată pe probele administrate în cadrul procesului penal.

De asemenea, Colegiul consideră necesar de specificat că motivarea soluției pronunțate de instanța de judecată constituie o îndatorire care înlătură orice aspect discreționar în realizarea justiției, dând părților din proces posibilitatea să-și formeze convingerea cu privire la legalitatea și temeinicia soluției adoptate, iar instanței de recurs elementele necesare pentru exercitarea controlului judecătoresc.

Prin urmare, Colegiul constată că și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurent, prevăzute de art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, și anume instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Procedând în asemenea mod, instanța nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414, 417 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce

s-au soldat cu o hotărâre neîntemeiată și nemotivată. Având în vedere că erorile de drept invocate nu pot fi corectate de către instanța de recurs, decizia instanței de apel urmează a fi casată, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță.

Conform art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs, ea casează hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația ca în conformitate cu art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să dea o apreciere obiectivă probelor administrate în cauză, având în vedere prevederile art.93-95, 100-101 Cod de procedură penală, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, să verifice și să aprecieze just probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să analizeze și să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să constate prezența sau lipsa în acțiunile inculpatului a infracțiunii incriminate și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele expuse în pct.9 al prezentei decizii și, ca urmare, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art.434 și art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de Circumscripție Chișinău, Cojocaru Tudor, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 15 februarie 2017, în privința lui Ciorici Valeriu și dispune rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 05 iulie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan

Ion Guzun